

V. rész

Leszámolás

4. fejezet

Rendek Harca II

- Mozogj már! – hallatszott az egyik jedi szájából, ahogyan egyre közelebb és közelebb értek a Tanácsteremhez. Travis érezte, hogy ezzel itt a vége, ez után már egy ép elméjű ember sem hagyná életben. S sejtése rövidesen beigazolódni látszott, ahogyan a két férfi nagy nehezen betaszította a helyiségbe, hol egykoron büszkén állt, majd pedig egyre csak a megkaparintását tervezgette. Ironikus, hogy épp itt kell, érje az elkerülhetetlen.

- Nos, gondolom, azóta már mind rájöttetek az ittlétem igazi okára. Szóval a helyetekben nem is fecsérelném a szót. Essünk túl rajta – szólalt fel a sith, amint meggyőződött róla, hogy a Jeditanács valamennyi tagja kellőképpen figyelni őt.

- Nem is érdekel, hogy ki árult el téged? – kérdezte Naala mester, alig várva a párbeszéd folytatódását. Ha már elvette tőle azt, mi a legkedvesebb számára, bűnhődjön is meg érte. Ám nem a vérével, mivel az összes többiért fog néhány percen belül, hanem azáltal, hogy az áruló kilétének biztos tudatával menjen a túlvilágra, még hozzá egy olyan névvel, melyről még csak nem is sejtene ezt. A togruta ezt egy utolsó, egyenesen a férfi szívére törő tördőfésként szánta. S már előre elképzelte Travis arcát ennek hallatán.

Azon percben, mikor megtudja, mit hívott életre.

- Gondolom Rea kotyogott ki valamit, a titoktartás sosem volt a legfőbb erélye – ahogyan a mondat végére ért, nyomban fellángoltak szemei, mintha még egy utolsó fenyegetést akarna a férfi felé irányozni, ám ehelyett gúnyos nevetésben tört ki. – Csak nem azt hitted, hogy nem számítok rá? Úgy vélted, egy csöppet is megráz az, ami elrendeltetett?

- Reménykedtem benne, egy bizonyos szinten – felelte a férfi, mintha ez egy jeditől már természetes lenne. – De sebaj, a halálad bőven elég fizetség lesz, mindannyiunk számára – ekkor egy biccentéssel a tudtára adta Skywalkernek, hogy elkezdheti a kivégzést, s a férfi nem habozott kezébe venni fényszablyáját, majd kibontani annak zöldesen izzó pengéjét.

- Látjátok, ti sem vagytok jobbak. Sőt, még rosszabbak, még erkölcstelenebbek. Szó nélkül hajlandóak vagytok végezni velem a történetek után, pedig csak néhány testvéretekkel számoltam le. Ezzel szemben ti hidegvérrel meggyilkoltátok a lányomat, de én aznap mégis hagytam, hogy elmenjete. Ráadásul igazat mond, Rea, egyszer sem bántottam őt. Ami azt illeti, az első naptól kezdve szabadon járt-kelt a hajón. Ha nagyon el akart volna szabadulni a hajómról, hidd el, megtehetette volna. De ő a történetek ellenére mégis tanulni akart, meg akarta tenni azt, amire csak én lehetek képes. És én hajlandó voltam rá, megadtam neki, amit akart. Többször mentettem meg az életét és többet áldoztam érte, mint ti valaha is tettétek. Mondjátok csak, ezért még külön büntetnétek? Óh persze, el is felejtettem. Errefelé a győztes írja a tör... – James olyan erővel vágott a gyomrába, hogy meneten belefulladt a szó.

- Elég volt a hazugságaidból, Travis. Ti síthek mindig is ehhez értettetek a legjobban. Kételyt és megbánást keltetek a sorainkban, megosztotok minket a hazugságaitokkal, vagy az igazság kétes, a feje tetejére állított változatával. De ennek most vége! – kiáltotta diadalittasan, majd az idő közben térdállásba kényszerített sith nyakához emelte kardját, készen arra, hogy menten elválaszthassa a fejét a testétől.

Azonban az utolsó pillanatban, épp, mielőtt lesújthatott volna a penge, egy különös csillaghajó törte meg az eget. S menten félhomály borult a Templomra, hiszen még a napot is eltakarta felőle a Demetreus feketés hajóteste.

Mindenki csak bámulta egy röpké pillanat erejéig. Oly döbbenet állva a látottak előtt, mint még soha életükben. Ám semmi sem tart öröké, hiszen az idő kereke folyton-folyvást, örökkön-örökké mozgásban van, s ezúttal sem lett másképpen. Először is Travis érdes hangja, majd egy kékes villanás törte meg a csendet.

- Oó... – harsogta a sith meglepetten. Ugyan számított rá, hogy még a nap folyamán itt lesz a felmentő sereg, azonban csak jóval később, s merőben más formában számított minderre. Valamint azt sem értette teljes egészében, hogy Sidis miért nyitott tüzet a templomra, mikor tudta – elvégre ebben a pillanatban már tisztán érezték egymás jelenlétét –, hogy ő még

idebent van. Aztán a robbanás mindent elsőprő pillanatában minden egy csapásra világossá vált számára. Ugyanis a templom középső részét érte a lövés, nem pedig a Tanácstermet.

S az éktelen lárma, a lángok, a füst, az épület mindent romba döntő morajlásának közepette, még a tapasztalt Jedi mesterek, maga James Skywalker is megingott, egyensúlyát veszítve tántorgott, miközben egyre csak viaskodott a kisebb földrengéssel, mely a becsapódást követően hatalmába kerítette a helyiséget.

Azonban Travis a földön volt, hátrakötött kezekkel várva az ítéletet, melyről tudta ugyan, hogy elkerülhetetlen, ám ezúttal mégsem hajtott fejet előtte. Ha már mindenképpen meg kell halnia a mai nap folyamán, minél később tegye. Ezért úgy pattant fel a talajról, majd tépte el egy nyers kézmozdulattal az energiabilincsnek nevezett, állítólag áttörhetetlen eszközt, mintha az ott sem lenne. Aztán már nem volt mások dolga, mint a pillanat hevében felé haragosan hasító pengék közt az útjára indítson egy erőlkést, mely mindössze csak egy irányba, a masszív ablaküveg felé ment. S az állítólag törésálló felület úgy töredezett ezernyi apró, átlátszó darabra, mintha csak faforgácsból lenne, bőven elég szélesen ahhoz, hogy a Sith sötét nagyura kivethesse magár rajta, egyenesen az alatta tátongó mélységbe.

Ő az egyetlen, aki rendelkezhet a saját sorsa felett.

Nem telt bele többbe, mint néhány röpké másodperbe, mikor vetőkapszulák törték meg az alattuk húzódó lángtenger ábrázatát, a Demetreusról egyenesen a Templom falán tátongó lyuk kellős közepébe érkezve. Ezeket általában kisebb kommandós egységek célba juttatására használják, azonban nagy mennyiségben ezen feladatra is tökéletesen megfelelnek.

Sebesen hasítottak keresztül a gomolygó, fekete füsttel teli légkörön, majd vágódtak a fém talajba egy szempillantás elteltével, ám az igazi látványosság még csak most következett. Az üstökösszerű zápor után ugyanis katonák és sithek tucatjai kezdtek kiözönlöni belőlük, hamar káoszba taszítva a már a pusztulás szélén egyensúlyozó épület láng szabdalta belső terét. Azonban hiába nézett ki úgy a középén elhelyezkedő, roppant csarnok melybe a kapszulák többsége érkezett, a néhány perce még délcegen tornyosuló épület védői töretlenül küzdöttek. Nem volt jedi, őr vagy épp takarító, ki ne ragadott volna fegyvert.

A kibontakozó félben lévő lézeráradat közepette már az első pillanatban kivehető volt a felállás, méghozzá tisztábban, mint eddig bármely más ütközetben. A bátor köztársasági harcosok, kik csak egy sugárkarabéllyal, s néhány gránáttal rendelkeztek, javarészt a félig kibelezett épület felsőbb részein maradtak, a poklot is rázúdítva az odalent mindent előzőnlő ellenfeleikre. Eközben a jedik bátor, félelmet nem ismerő harcosok lévén azon nyomban belevetették magukat a sűrűjébe. A pillanat hevében előrántott fénykardjaikkal úgy ugrottak alá a felsőbb részek biztonságából a vörösösen izzó pengék közé, mintha már alig várnák a saját temetésüket, ám ezen döntésük mellett mély logika rejlett.

Elvégre, ha elvesztik a csatát, eljön majd a perc, mikor mindenki azt rebesgeti egymás közt, „*Emlékszel a napra, mikor bevették a templomot, mikor újra bealkonyodott a Rendnek?*”, s akkor nincs ember, ki szívesen mondaná, hogy fülét-farkát behúzza oldalgott el a harcterről, akkor inkább legyenek azok közt, kik vállvetve küzdtek egymás oldalán, az utolsó leheletükig védve a becsületüket. Ráadásul, ha a létező legkisebb esély is kínálkozik a győzelemre, akkor az itt fog megnyilvánulni, itt fog eldőlni az utolsó erőhasználók közti csata, bármelyik fél is nyerjen.

Ám a jedik hiába reménykedtek, mikor a galaxis valamennyi sith odalent várta őket, kik fele annyian sem voltak ugyan, mint esküdt ellenségeik, ám messze behatóbban ismerték az Erőt valamennyiüknél. Ezen felül koránt sem egyedül érkeztek, Travis legjobbjai kísérték őket a harcba, a Raptor osztag hős katonáival egyetemben, bár nem lehettek ott mindannyian. Ugyanis a hiperűr útvonalat őrző állomások elpusztítására javarészt az ő embereik indultak, s azok még nem értek, nem is érhetek vissza odaátrol. Elvégre még csak néhány óra telt el a hatalmas Hellsguard állomás megsemmisülését követően.

Minden esetre a Templom közepén százával küzdő rohamosztatok a legelisebbek híján is mind létszámban, mind pedig képzettségben felülmúlták a köztársasági öröket, így még akkor is a Birodalom oldalára billentették volna a háború kétes mérlegét, ha az erőhasználók vörösen izzó pengével hadakozó képviselői segítségre szorulnának a túlerővel szemben.

Ám ők nem szorultak, tán egyetlen kivétellel.

Rea a harc hevében azt sem tudta, mi történik körülötte. Minden olyan gyorsan történt. Az egyik percben még Naala mesterrel folytatott egy keserű párbeszédet, aztán a férfi haragosan elviharzott mellőle. Ő csak állt ott egy ideig, meredten bámulva az eget, aztán az is végleg elsötétedett. Szóhoz sem jutott a Demetreus láttán, nem is tudta, hogy mi tévő legyen, ám valami legbelül méltán diktálta a lelkében, hogy eljött a futás ideje. Azonban nem jutott messzire, tán néhány lépést tehetett meg, amikor egy kékes lövés csapódott az épületbe.

A tűz felé haragosan törő óceánja elől csak azért sikerült megmenekülnie, mert leszakadt alatta a talaj, s a romok közé esett. Már csak a Templom egyik tornyának az ezernyi lángoszlop közepette történő becsapódásakor ocsúdott fel a fejéhez vágódó duracéltömb által keltett kábulatából és émelygéséből, de mikorra sikerült feltápáskodnia a törmelék fedte talajról, már az igazi öldöklés is kezdetét vette.

S most itt állt, miközben haragos pengék feszültek egymásnak ádáz harcuk folyamán, és vörösen izzó lézernyalábok moraja töltötte be a fullasztó levegőt. Üveges szemein át elkeseredetten figyelte, ahogyan az egyik sith keresztülszúrja kardjával az ellenfelét, ki az erőhasználók másik oldalán kívánt részt venni a háborúban, majd egy újabb jedi hátba döfte a társa gyilkosát, kivel a mögötte eddig kegyetlen harcot folytató sith végezett, ám az nem számolt azzal a ténnyel, hogy ezáltal egy röpke pillanat erejéig végtelen maradt az életérő törő zabrak ellen. A nő eddig büszke Jedinek, a béke öréke vallotta magát, ám mégsem okozott számára különösebb gondot a férfi életét minden bizonnyal kioltó csapás megkezdése.

De ennek láttán már Sidis sem habozott megtenni ugyanezt, csak épp vele, ezáltal megmentve a harctér másik, az ő oldalán álló gyilkosát, kinek egy szusszanásnyi ideje sem maradt. Még annyit sem mondhatott, „*Köszönöm*”, mikor az egyik, két szinttel felette álló köztársasági katona egy könnyed mozdulattal húzta meg az E-17d osztályt képviselő mesterlövészpuskája ravaszát. A vörösen izzó lézernyaláb pedig úgy szelte keresztül a férfi mellkasát, akárcsak csak a filmekben, ám mégis sokkalta megrázóbban hatott mindez.

Az életét kioltó férfi már diadalittasan felnevetett volna, mikor az Erő szilaj kisülései iramodtak meg felé Sidis érdes ujjhegyeiből, egy szempillantás alatt megállítva a szívét. Tán nem is tudta, hogy mi történik körülötte, oly gyorsan ért véget az élete. Mindezen a sírjában forgoló Plagueis már minden bizonnyal kiátkozott növendéke nem sokat elmélkedhetett, hiszen egy újabb gyilkos szándékkal rendelkező jedi érkezett, hogy befejezhesse, mit a társai elkezdtek. S meglehet, hogy tisztán érződött, látszott sárgás szemeinek tükrében a tény, miszerint nehezére esik egy testvére, egy másik erőhasználó ellen küzdeni, Sidis mégsem kívánt teketóriázni. Egy nyers lábmozdulattal kirúgta a chiss alól a talajt, majd kivárta a pillanatot, mikor már menthetetlenül a talaj felé közelít támadója, s csak aztán sújtott le rá a hajlított markolatú fénykardjával. A karddal, minek pengéje könnyű szerrel hasította le a kékes bőrű idegen fejét, kin a halálának a fájdalmas pillanata örökre beleégett szemtükrebe.

A sith már épp kiszemelte volna a következő, a puszta életben maradás szükségéből megöleendő ellenfelét, mikor szeme sarkából, ha hajsza híján is, de megpillantotta a maga elé még mindig döbbenet bémuló lányt. S nyomban felé is vette az irányt.

Bár nem sejtette, nem is sejtette, hogy Rea min megy keresztül ezekben a percekben. Most, hogy már mindkét oldalon járt, méltán megismerkedett mindkét féllel, egyaránt az otthonaként tekintett rájuk. Hiába végzett már mostanra szinte szemrebbenés nélkül a köztársasági katonákkal, mégis csak más volt a saját vére. Egyszerűen úgy érezte, hogy bármely felet is választja a kettő közül, végérvényesen elárulja az egyiket, s kénytelen lesz

örökre hátat fordítani annak valamennyi képviselőjének. S ezért gyökereztek a talajba lábai, ezért nem tudta megragadni fényszabljáját az apró kezével. A Naala és Travis közti sodródás csak most, ezen falak közt teljesedett be. Ezen falak közt kell véglegesen döntenie.

Sith vagy Jedi, csak az egyik lehet.

- Mit csinálsz?! Elment az eszed? – kiáltotta Sidis, majd fogta meg a karját oly iszonyatos erővel, hogy a fájdalomában azt hitte, menten kiszakad a helyéről. S a következő dolog, mire igazán figyelmes lett, az a férfi sárgásan izzó tekintete volt, amely egyenesen a kék szemei közé meredt. – Ők ölnek meg téged, vagy mi őket! Mi értelme lesz, ha most agyonlőnek?

Ha az érte érzett aggodalmában mind idegesebbé váló férfi szavai nem is szakították félbe a lehető legrosszabbkor kiteljesedő, véget nem érő hónapok óta dúló vívódását, ám mégsem bizonyultak teljesen haszontalannak, az eszébe juttattak valamit. Egy szempillantás alatt bevillant neki minden, ami azon a bizonyos napon történt a Mortison. Most már tisztán látta maga előtt a győzelme pillanatát, minden egyes morzsájára emlékezett az Atya tervének. S abban nem szerepelt vívódás, egy helyben való, céltalan álldogálás. Az akkor elhangzottak véghezviteléhez a tettek mezejére kellett lépnie, nem önmagáért, a két mesteréért, hanem az egész galaxisért küzdve. Ez az ügy messze túlnőtt mindannyiuknál, itt nem volt sem kétely, sem tévovázás helye. Ezért muszáj volt felülkerekednie az érzelmei heves viharán.

Nyomban kitepte magát a férfi szorításából, még egyszer felmérte a lángok közepette roskadozó helyet, melyet egykoron az otthonának nevezett, s már ádáz küzdelem dúl benne. Aztán lehunyta szemeit, miben továtűnt a kék retináinak csodás gyönyöre, jóllehet, hogy mindörökre. Hisz nem voltak tovább zárt állapotban egy pillanatnál, ám mikor kinyílt szemhéja, már Darth Traya sárgás tekintete kandikált ki mögüle. S e perben szertefoszlott a másik oldal iránt érzett szánalma, gyönyöre s minden egyéb érzelme.

Többé már nem zavarta, hogy melyik oldalon kell megvívnia a maga harcát, most már a lelkiismeret legkisebb morzsája nélkül bonthatta ki fénykardja vörösösen izzó pengéjét, majd háríthatta a feje felé süvítő lövést.

Épp időben hozta meg a döntését.

Bár meggyőződése volt, hogy ha ő nem is teszi meg, de Sidis biztosan nem hagyta volna, hogy ily keserűen érjen véget az immár másodszer megkezdett élete, ám a soron következő fenyegetés ellen már nem védte, nem is védhette volna meg. Egy újabb, két fényszabljával is büszkélkedő (twi'lek) jedi érkezett közejük, első csapását Rea, az áruló felé irányozva, ki könnyű szerrel szökelte hátrébb, Travis által méltán ismerte a két fénykard által nyújtott tetemes helyzeti előnyt. Különben is több esélye volt ellene Sidisnek.

A férfi nem volt benne biztos, hogy ez a lány-e az, kit vívni tanított, ám el kellett ismernie, alaposan értette a dolgát, ugyanis a következő pillanatban egy másik jedi, nevezetesen egy neimoidi vetette magát bele a harc sűrűjébe, társával együtt letámadva a sithet. Bár Traya legbelül sejtette, hogy az igaz mestere erejével vetekedő sith még könnyű szerrel elbír ennyivel, a biztonság kedvéért mégis a segítségére sietett. Elterelve a twi'lek férfi figyelmét, mialatt a neimoidi tovább viaskodott Sidissel.

A vörösösen izzó penge tulajdonosa még akkor is azon tűnődött, hogy ezen pénzéhes faj képviselője hogyan kaphatott fénykardot a kezébe, mikor egy éles kardcsapással keresztülszelte a koponyáját. S ahogyan az eddig kékes pengét forgató idegen élettelenül vágódott a talajra, a sith már arra lett figyelmes, hogy a középkorú twi'lek pókfutásban igyekszik a törmelék fedte talajon át a sarok biztonságába húzódni a lány szilaj pengéje elől, amely haragosan kísérté végig a menekülésének minden egyes centiméterét.

Ne, kérem! Kegye... – ha tehette volna, a férfi bármédig esedezhetett volna az életéért, ám a Traya úgy hasította keresztül tüdejét, hogy nem csak a szó, de maga az élet is belefagyott a jedibe. A lány tudta, hogy ennek így kell lennie, pontosan ekképp kell cselekednie, még ha bele is szakad a kicsiny szíve. Egy jedinek sincs kegyelem.

- Látom, végleg elkötelezted magad Travis mellett – szólalt fel Sidis, miközben őszinte döbbenet ült az arcán. Kettejük közül valahogy mindig is Reát tartotta az életrevalóbbnak. De ez mégsem rázta meg, elvégre tudta, hogy annak a párbajnak csak egyetlen igaz győztese lehetett. És legbelül nagyon is felkészítette magát, mindkét végkifejletre.

- Ez még csak a kezdet – mosolyodott el Traya, s mind sárgásabban izzott fel a tekintete.

Ahogy a Templom közepén immár a tetőpontjára hágó csata soha nem látott káoszhoz vezetett, Aleya úgy elveszett abban, mint egy tű a szénakazalban. Annyit sikerült ugyan megfigyelnie, hogy az ő vetőkapszulája néhány – tucat – méterrel arrébb csapódott a roppant épület fémcsatlózatába, mint a többieké, ám mégsem találta meg a mérhetetlen káoszban azokat, kiket már az első perctől fogva keresett. Persze számos jedi, sithet, köztársasági katonát és rohamosztagost látott a sárgás szemével, azonban egyikük személyében sem ismerte fel Sidist, Reát, vagy épp bárki mást, akivel együtt szeretett volna harcolni.

Néhány sietős lépést követően, gyakorlatilag a semmiből egy fiatal jedi ugrott elő, azon nyomban a nyaka felé irányozva a fénykardja sárgás pengéjét, melynek háritása ugyan nem bizonyult túlzottan nehéz feladatnak a nő számára, azonban a következőé, s az azt követőé már annál inkább. Látszott, hogy az ellenfele nem csak a legerősebb mesterektől tanult, hanem már korábban is találkozott a fajtájával. A tapasztalat volt az, mely segítségével ily hatékonysággal küzdhetett ellene. Viszont ez nem ferdítette a tényt, miszerint Aleya is összefutott már néhány jedivel a pályafutása alatt, igaz negyed annyival sem, mint sithettel, ám ez is bőven elegendőnek bizonyult az ellenfél gyengepontjának gyors felmérésére.

Az férfi izmos volt, bátran, sokkal inkább vakmerően küzdött, ezen felül az Erő használatában sem bizonyult utolsónak a nő alig fél másodperc alatt történő felbecslése alapján. S mégis, azon nyomban észrevett valamit a technikájában.

Mintha túlságosan is sokszor támaszkodott volna az izmos karjainak és mellizmainak roppant erejére, mint a józan eszére. Márpedig, aki ostobán harcol az egyvalamit mindig is elfelejt oltalmazni egy kardpárbajban...

Meglehet, hogy nem volt teljesen biztos az igazában, de tudta, hogy ennél jobban már csak akkor bizonyosodhat meg efelől, ha a gyakorlatban is tesz egy próbát az újonnan kitalált trükkjével. Úgy tett, mintha felülről támadna, majd megvárta, míg az ellenfele kellőképp a saját pengéje elé helyezi kardját, s ekkor megváltoztatta a csapás irányát. Fénykardja könnyű szerrel vágott át a férfi bőrén, izmain és combcsontján, ki azonnal elengedte a kardját, s a fémcsatlózatra rogyott a fájdalom közepette. Aleya tudta, hogy már nem árthat neki, azonban most nem volt valami kegyelemdús kedvében. Nem is habozott lefejezni az ellenfelét, a kicsiny testrészt pedig egy mély ordítást imitálva gurult a pallón, egyenesen egy másik *twi'lek* felé.

Kezdetben észre sem vette a lábán húzóódó iszonyatos, ám korántsem halálos sebet, amely a súlyos végtag fennmaradására a legkisebb veszéllyel sem kecsegtetett. E sebet a lány egy véres ronggyal a kezében szorongatta. Egyértelműen látszott rajta, hogy nem csak egy jedi, de még egy, Aleya számára nagyon is ismerős személy. S amint a nő elemelte a minden bizonnyal egy éles törmelékdarab által vájt sérülésről a hataloméhes szeméit – a kék bőrű *twi'lek* nyilván a robbanás pillanatában szerezte –, Lyn kínnal küszködő arca rajzolódott ki előtte, s meglepetten tapasztalta, hogy ő is felé meresztette a kékesen ragyogó szeméit. Mindössze egyetlen kimondatlan kérdéssel a lelkében, melyet Aleya tökéletesen megértett:

Mi fog történni?

A lányt élete tán legnagyobb döbbeneteként élte, mikor Aleya elemelte róla a szeméit, majd úgy indult tovább a harc rengetegébe, mintha soha, egy pillanatra sem vette volna észre. Mindketten tudták, hogy ha az öldöklésnek lesznek túlélői, akkor a fiatal *twi'lek* jókora eséllyel indul, amennyiben veszteg marad, és a fal mellett lapulva szemléli az eseményeket. Elvégre annak az esélye, hogy a káosz közepette valaki kiszúrja, s elég ideig éljen ahhoz, hogy még végezessen is vele, a jóval kisebb, mint a Templom oldalán tátongó

kráter közepén ádázul küzdő erőhasználóké, kik közül már igencsak megfogyatkoztak a Jó Oldal képviselői. Sőt, még a Köztársaság bátor harcosai is.

Tulajdonképpen már az utolsó percek voltak ezek.

A harc intenzitásának gyors csökkenésével, az egyre inkább nyugodttá váló környezetben, Aleya már sikeresen megtalálta Sidist, ki széles mosollyal az arcán üdvözölte, Trayával egyetemben. Tudták, hogy a nő sikeresen lemaradt a móka legjaváról.

- Látom, nélkülem is boldogultatok – nevetett fel a twi'lek önelégülten.

- Eggyel kevesebb szerencsétlent kellett oltalmazni – vágta vissza a férfi. – A nehezen már túl vagyunk, amint látod, már csak öt-hat jedi maradt a romok közt. A többségük felment a toronyba, a mesterekkel egyetemben. Az az utolsó menedékük.

Aleya már épp parancsot adott volna a végső támadás megindítására, amikor egy olyan arcra lett figyelmes, melynek a legkisebb mértékben sem számított a viszontlátására. Elvégre a férfi előre megmondta, hogy bármi is történjék itt, ő ekkorra már nem lesz az élők sorában, azonban most mégis feléjük hasította a síkot, méghozzá egyre hevesebb léptekkel.

- Akkor mire várunk még? Fejezzük be! – harsogta Travis mély torokhangon, legbelül nagyon megörülve Traya láttán. Lelkének egy bizonyos része azt hitte, hogy ha életben van, akkor már a lány nem lehet. Azonban ezen nem túl körültekintő énjének nem ötlött fel, hogy még korántsem ért véget a mai nap. A torony bizonyára csak úgy hemzseg a még megmaradt jediktől, tehát még mindig ugyanolyan könnyen meghalhat, mint amikor ki akarták végezni.

Ennek ellenére bátran, az elsők közt lépett a Tanácsterembe vezető folyosóra, hiszen valaki, ki annyit élt már, s oly sok keserű pillanatot, oly sok tragédiát élt meg, mint ő, az már nem félt a halált. Az belátta, hogy eljött az idő, hogy elérkezett az elkerülhetetlen. Végignézett az eddigi életén, az összes jó és rossz tettén, s mit sem szégyellve nézett szembe a keserű vég ördögi démonával, mellyel az élete kezdete óta dacolt, s az útja legvégén jó barátként üdvözölte. Legalábbis ő erre készült, kezdetben.

Azonban az már az első pillanatot követően tisztázódott benne, hogy ekkora túlerő ellen még a legnagyobb Jedi mesterek sem tudnak kitartani.

Nem sokkal később az Új Sith Rend még harcképes tagjai, valamint a Raptor osztag bátor katonáinak özöne kutyák módjára kergette a folyosó túloldalára a Jó Oldal megmaradt képviselőit és a bátor köztársasági harcosok maradékát. Hiába harcoltak ők töretlen szívvel és lélekkel, hiába céloztak a lehető leglehetősebb helyekre a sugárvetőikkel, csak néhány kósza rohamosztagos, s mindössze egy nevesincs sith esett el, míg ők úgy hullottak a visszavert, s leadott lézernyaláboknak köszönhetően, akár a közönséges legyek. A végén már alig két-három maradt a katonák közül, így az alig két tucatra való túlélő zömét azon kardforgatók tették ki, kik a történetek ellenére mégis felverekedték magukat a toronyig, majd egészen a már látszólag sosem véget érő folyosó végéig sikerült elodáznuk az elkerülhetetlent. Ám még koránt sem értek a megpróbáltatásaik végére.

Mivel már látták a Tanácstermet, a végső ketrecüket, ezért néhányan minden csepp jelenlétüket összeszedve kirohantak, ám az egyikükkel a rohamosztagosok egyike azonnal a végzett, s ennek köszönhetően csak ketten érthették el ténylegesen is az ellenséget.

Az, ki elsőként érte el célját, menten Reának esett, ám nem sok eredményt ért el. A lány sokkal, de sokkal erősebb volt már, mint amikor Travis tanítása alá került, ez már az előbb is kiütközött, ezúttal viszont csak annyiban nyilvánult meg, hogy addig háritotta a férfi kardcsapásait, míg Aleya nem használta ki a helyzetet egy potyaölésre. A másik viszont egy még rosszabb célpontot, magát Darth Travist választotta ellenfeléül, ki még a kardját sem mozdította meg. Inkább csak a másik karját emelte fel, de azt is csak enyhén, majd egy iszonyos erejű erőlkéssel vágta ki az állítólag törésálló ablakok soron következő képviselőjén az ellenfelét, ki egy fájdalmas ordítás közepette zuhant alá a mélységbe.

A megmaradtak csak ezt követően tódultak be az átmeneti oltalmat jelentő helyiségbe, ahol a tragikus események özöne a kezdetét vette. S lám, most itt is érnek véget.

Valahogy magától értetődött az, hogy a sithek nem várják meg a fémes ajtó lezárulását, hanem az első pillanatban beözönlének a Tanácsterembe, a roppant túlerőnek köszönhetően pillanatok alatt visszanyerve az eredeti fölényüket. S néhány heves kardcsapást és haragos lézernyalábot követően a Jó Oldal követői közül mindazok, kik még jelen pillanatban is életben tudhatták magukat, a hatalmas helyiség az ellenfeleiktől legtávolabb eső szegletébe húzódva kerestek menedéket. Travis pedig már kész lett volna az utolsó szálig is lemészárolni őket, nem is törődve azzal, hogy akkor ő is itt hal meg, ám valami megtörte a harcot. Egyvalaki közbeszólt az utolsó keserű pillanatban, méghozzá maga a Nagyúr növendéke.

- Állj! – kiáltotta a lány oly erélyesen, mint még soha életében, s ennek hatására csakugyan megálltak a kardok, abba maradtak a folytonosan záporozó lövések.

Ismételten kristálytisztán látszott a felállás. A kör alakú helyiség szélénél egy maroknyi jedi állt szemben közel két tucat vérszomjas sithtel, s egy rakás rohamosztaggal, kik már önmagukban is halálos veszedelmet jelentettek volna rájuk nézve. A Sötét oldal követői közül még ott volt mindenki, ki rangadóbbnak számított. Travis, Sidis, Aleya, s a létező összes személy, ki a Nagyúr címet viselhette. Ezzel szemben a túloldalom, néhány kotnyeles, kardját rettegetten szorongató padawan – köztük Ferus Panar – kivételével, már csak Tia'ra, Naala, s Skywalker maradt épségben.

- Mára elég a vérontásból, ők többé már nem jelentenek fenyegetést – fordította a társai felé a tekintetét, ám különösen Travis felé. – Nézzetek rájuk! Hát nem szenvedtek eleget? Nem fizettek eleget a tetteikért? Már igazságot tettünk, ez már nem lenne több a kicsinyes bosszúnál – folytatta azon ösvényt, melyet az Atya kijelölt számára. Nem sok eredménnyel.

- Már hogyan érdemelnék?! – emelte fel hangját Sith sötét nagyura fenyegetően. Az eddig együtt töltött időben még egyszer sem beszélt vele így, mindig is a jó oldalát próbálta mutatni, hogy könnyebb dolga legyen az átállításával. Különben is, eddig Rea pontosan úgy táncolt, ahogyan ő fütyült, egyetlen kivétellel. Ugyanis ahelyett, hogy az ifjú togrutahölgy fejet hajtott volna a döntése előtt, ismét kibontotta a fénykardja vörösösen izzó pengéjét, majd mentem a túloldalalon állók közé szökellt. Feljűk tartva sebezhető hátát, s a saját testével védelmezve őket. Ezzel még inkább magára hívva a sith haragját.

- Állj félre! – harsogta Travis mind haragosabban és fenyegetőbben, ám Traya – vagy tán Rea? – egy tapodtat sem mozdult. – Azt mondtam, hogy takarodj az utamból te kis féreg! Hát azt hiszed, hogy a mesteredként téged nem taposlak el, mint a többieket?!

- Próbáld csak meg! – vágta rá Rea dacosan, tudván, hogy az életével játszik.

Travis hiába próbálta megtenni, hiába akarta kiadni a parancsot, egyetlen szót, egyetlen kézmozdulatot sem tehetett, valami legbelül oly erővel sújtott le a benne élő sithre, hogy egyszerűen nem tehetett. Véghez kellett vinnie a hadjáratot, be kellett fejeznie, amit elkezdett, ez volt a sith akarata, szemben a jediével, ki mindennél jobban ragaszkodott Rea életéhez. Eddig kisebb fennakadásokkal ugyan, de párhuzamosan mehetett a kettő. Azonban most egy újabb keresztúthoz érkezett. Ahol a két érje közül egynek vesznie kellett a végső döntés meghozatalához, de mindketten túl erősen képviseltették magukat a győzelemhez.

Aztán hirtelen minden világossá vált számára, már megértette, hogy mi történik körülötte. Három út áll tárva-nyitva előtte. Az egyik lehetőség szerint feladja, megkíméli a jedik maradványát, a második szerint pedig beteljesíti a végzetét, ám halálra ítéli a saját tanítványát. S ezek közül nem teheti meg egyiket sem, ezért kell a harmadik lehetőséget választania, mely bizonyosan a halálhoz vezet. Am mégis ezt volt a legkönnyebb megtennie.

- Úgy látom, patthelyzet alakult ki – törte meg végül a Sith sötét nagyurának érdes hangja a feszültséggel teli csendet. – Mi túl sokan vagyunk, hogy támadjatok, ám én sem tehetem meg ugyanezt, hála a galaxis legneveletlenebb növendékének. A trükk az, hogy én innen nem mehetek el, ez a háború itt és most véget ér, de ahhoz valakinek diadalmaskodnia kell. Szóval,

lenne egy köztem megoldás, melyhez hasonló nem történt már, nagyon, de nagyon hosszú ideje. Amennyiben ez önöknek megfelel, és ajánlom, hogy megfeleljen! A mi legerősebbünk fog küzdeni a ti legerősebbetekkel. Ha a mi választottunk nyer, akkor megnyertük a háborút, a Köztársaság feltétel nélkül leteszi a fegyvert. Ezzel szemben, ha a ti jelöltetek nyer, akkor a Birodalom teszi meg ugyanezt. Benne vagytok, vagy itt fogunk állni, amíg Traya nem lesz szíves arrébb állni, és aztán az utolsó szálíg a leölünk benneteket?

- És mi lesz a Szenátussal? Ők nem fogna...

- Nézz ki az ablakon! – nevetett fel Sidis önelégültem, majd a Szenátus roppant épülete felé mutatott, melyen már több helyen is a Birodalom zászlaja ékeskedett. – Valamennyi képviselőt elfogtunk, még nem tudjuk, hogy mihez kezdjünk velük. Jól ismered a bürokratákat, mindenbe belemennek a nyakukért cserébe.

- Hát jó, elfogadjuk – bólintott rá James. – Én képviselem a Jedi Rendet, ki lesz a ti jelöltetek? – ezen kérdésre egy bizonyos személy gúnyos nevetése következett.

- Na ki? – lépett előle Travis, azon nyomban kibontva vörösen izzó fényszabljáját, melybe sikeresen belebotlott, mikor kivetette magát a Tanácsteremből. Különös, hogy megannyi hűhót követően ismét ide kellett visszamennie, hogy minden ugyanúgy érhesse véget, ahogyan az első perctől fogva elrendeltetett. S mivel tudta, hogy ez csak egyféleképpen végződhet, Aleya felé irányozta tekintetét.

Ne legyenek hiú reményeid, ezt nem fogom túlélni. Amint megtörtént... aminek történnie kell, hagyjátok a fenébe a megállapodást, az utolsó szálíg mézáróljátok le őket! – a twi'lek menten rábólintott a tudati üzenetre, bár szokás szerint nem sokat értett belőle. S már Travis a tettek mezejére is lépett volna, azonban még hátra volt egy utolsó üzenet, Sidisnek.

Ha meghalnék, itt elszabadul a pokol. Érzem, hogy Rea nem fog mozdulni Naala mellől, de bármi is történjen... ígérd meg, hogy épségben kihozod innen! Ő a Sith méltó örököse, át kell adnod neki a Képességet, hogy egy napon a méltó utódom lehessen – Sidis, ha nehéz szívvel is, de rábólintott az elhangzottakra. Jól tudta, hogy mi történik: valóra vált, mitől a legjobban féltette Travist. Belebetegedett Liz elvesztésbe, s ezért nem engedi el Reát.

- Kezdjük hát, Skywalker...

S ahogyan a mondat végére ért, meg sem várta a férfi reakcióját, azonnal nekirentett fénykardjával. James könnyű szerrel háritotta a mások számára tán azonnali halált jelentő mozdulatot, elvégre ő sem a tombolán nyerte a fényszabljáját. A csapás végeztével gyorsan támadott vissza, s erőteljesen. Travis legnagyobb meglepetésére alig tudta útját állni a zöldesen izzó pengének, ráadásul a férfi egy másodperc szünetet sem kívánt szálni a sithnek. Egyik erőteljes kardcsapása követte a másikat, egyre csak cikázni kezdett a két szilaj penge. Skywalker soron következő kardcsapása felülről érkezett, egyenesen Travis egykoron sebhelyes arca felé hasítva a levegőt, majd a Sith sötét nagyurának vörösen izzó pengéjébe ütközve. Az ellenfele minden várakozásával ellentétben, James nem rántotta el kardját.

Ehelyett egyre erősebben és erősebben kezdte a sith feje felé taszítani a két heves szikrákat hányó pengét. Ugyan Travis sem volt valami nyeszlett alak, sőt, ezúttal még a szokásosnál is jobban feszültek a felsőtestének megfáradt izmai, Skywalker még nála is erősebb testalkattal rendelkezett. Az a roppant erő, mely aznap a kőfalhoz préselte Sidist, nem tudott gátat szabni Jamesnek, ám nem is kellett neki. Elvégre Travis sem mostanság mászott le a falvédőről.

Gondosan megvárta az utolsó pillanatot, majd egy erőteljes rúgással taszította odébb a jedít, s ezután felugrott, hogy a levegőből sújthasson le rá. Ám az ellenfele – hozzá hasonlóan – jóval a számára végzetes történések előtt értesült azok felől, ezért könnyű dolga volt, mind a csapás háritásával, mind a kontrázással, így rövidesen már ismét támadhatott. S a körülöttük állók tömegének köszönhetően csak a Tanácsterem egy kicsiny részére korlátozódott ugyan a harcterük, ám Travisnak még ezen, számára roppant előnyös helyzet sem bizonyult elegendőnek, hogy a legcsekélyebb tekintetben is fordíthasson a helyzeten.

Raadásul ez sem tartott örökké.

Elvégre a sith tudta, hogy így semmire sem megy, ráadásul a biztos halál tudata ellenére is próbált méltó ellenfélnek bizonyulni, ezért úgy döntött, eljött az erőben lakozó képességeik ideje. Hamar hátrébb szökölt, amennyire csak a tömeg engedte, aztán útjára indított egy jókora erőlöket, mely elől a férfi könnyedén kitért, ám a mögötte lévő sith már nem tudott. Bár Travis még az életben nem látta azelőtt, sajnálattal nézte, ahogyan a Rendjének egy újabb tagja leli halálát, ugyanis ezen nőszemély épp az ablak előtt állt, mikor elérte az elkerülhetetlen. S az állítólag acélos erejű ötvözet újfent faforgácsként hasadt darabokra.

James válasza is egy erőlöket lett volna, amennyiben a sith már nem tartogatta volna számára – szinte epekedve – a soron következő kellemetlen meglepetést. Eljött az ideje a haragos szikrákra, melyek oly sok életet kioltottak már a férfi eddigi élete során, gyakorlatilag másodpercekkel azután, hogy előtörték az ujjvégeiből. Viszont most hiába irányozta a megsemmisítő erejű kisüléseket Skywalker felé, ő könnyű szerrel nyelte el azokat az üresen álló kezével, aztán még a saját fénykardját is azok elé emelte. Ezzel a módszerrel nem csak kevesebb erőfeszítésbe került gátat szabni a kékesen ragyogó szikrák özönének, hanem azok menten vissza is mentek Travis irányába, ki meglepetten ugrott félre.

Viszont a mögötte állók már koránt sem voltak ilyen szerencsések, nevezetesen újabb két birodalmi és egy köztársasági katona halt szörnyet, s James még csak ekkor döntött a fényszablyája eldobása mellett. Az ilyesfajta mozdulatok a legtöbbször a fénykard elvesztését eredményezték, ám a férfi hitt benne, hogy ezúttal másképpen lesz. Elvégre a dobás pillanatában a sith még a levegőben volt, a saját kisüléseitől való elugrása közben, egyszerűen nem háríthatta a felé repülő kardot. S valóban nem szabhatott gátat mindennek.

A zöldesen izzó fénykard könnyű szerrel szelte Travis hasát, méghozzá teljes hosszában, egy tucatnyi centiméterrel a dereka felett, s teljességgel annak vonalánál. Mintha csak egy sebész ejtette volna a vágást. Ám James – valamint az összes létező jedi – minden várakozásával ellentétben a férfi úgy kelt fel a talajról, mintha mi sem történt volna. Nem is fájt neki különösebben, hisz kevesebb, mint fél centiméter mélyen húzódott, tehát még át sem vágta a bőrét. Mindössze a feketés árnyalatú égés miatt festett oly rettenetesen.

Mivel látta, hogy látszólag nem sok eredményt ért el, Skywalker az Erő láthatatlan köteleinek segítségével újfent magához ragadta fényszablyát, majd meglepetten tapasztalta, hogy a kedves közönség nem szándékozott megvárni a következő karcsapást – mint azt később észrevette, a kard Travis bőrén és feketés szövetruháján kívül még két rohamosztagost is keresztülhasított –, hanem a lehető leggyorsabban elhagyta a helyiséget, s a folyosón folytatta a szemlélődést. Bár így csak jóval kevesebben férhettek oda.

Aztán, mikor már mindenki kiért, újult erővel folytatódott a látszólag mindent eldöntő összecsapás a galaxis két legerősebb erőhasználója közt, kik valaha is összemérték az erejüket. S ahogyan az Atya megjósolta, még ők sem lehetnek teljesen egyenlők, köztük is alapvető különbségek vannak, még ha laikus szemmel nézve egyenlőnek is tűnnek. Ezért volt szükség Rea feltámasztására, valamint a két önmaga közti ádáz küzdelemre.

Ott egyenlők voltak a felek, itt korántsem.

Skywalker testesebb volt, harcedzettebb, s a látottak alapján még nála is jobb vívótudású. Travis egyedül tán az Erőt ismerte jobban, ám ez egyszerűen eltörpült a hátrányaihoz képest. Hiába próbálta egyre csak belekényszeríteni egy kölcsönös erőlöketbe, mellyel már letaszíthatná a toronyból, vagy legalábbis a falhoz kenhetné, James minden esetben elugrott előle, ráadásul még csak meg sem izzadt. A sith mindig is azt hitte, hogy nála senki sem bírhatja jobban a strapát, különösen a feltámasztását követően.

A gond csak az, hogy ezzel Skywalker is így volt.

Azt Travis már most látta, hogyha ez így megy tovább, úgy fog járni, mint Sidis azon a látványon. A következő problémát az jelentette, hogy ezt az egy esetet látta a létező legjobb végkifejletnek. Akkor a falhoz való érkezése, vagy a fölbe való csapódásakor meghalhatna,

aztán Aleya a megmaradt síthekkel együtt megöli Skywalkerert, és mindenkit, ki fegyvert fog a Jó Oldal ügyében, egyedül Rea kivételével. Sidis megígérte, hogy gondoskodik róla, és ha valaki, akkor ő egy olyan ember, ki maradéktalanul eleget is tesz az ilyesfajta ígéreteknek.

Azonban így fáradtan, izzadtan, s sebesülten már nem tudott tisztán gondolkodni, ezért hamar elvetette az egészet, s úgy döntött, ő koránt sem így fogja végezni. Ha meg kell halnia, akkor az élete két szilaj kardcsapás közt kell, hogy véget érjen, nem pedig egy kellemetlen, ám a többi lehetőséghez mérten szinte fájdalommentes pillanat végeztével.

Mit tettem... – visszhangzott Rea tudatában, ahogyan egyre csak cikázott az Erő eme két titánjának mind többször és többször találkozó pengéje. S döbbenet figyelte, ahogyan Travis visszavonulást tett, majd egyszer csak megfordul, s egy éles csapást irányoz James nyaka felé, melyet még a hülye is háritana. Azt még ő, az alig tizenhét éves tanítvány is tudta, hogy ha egy ilyen szögből érkező kardcsapást véd ki az ellenfél, akkor egy teljes pillanata lesz a párbaj bevezetésére. S ez Skywalkernek több mint elég lesz arra, hogy a Sith sötét nagyurának mellkasába merítse a zöldesen izzó pengéjét. A lány kezdetben nem értette, nem is érthette, hogy miért szánta el magát a mestere egy olyan lépésre, mely bizonyosan a halálával ér majd véget. Ám ekkor, szinte egy csapásra, minden világossá vált számára:

Ő így akarja...

Darth Raven